

Then trogna siälens förening med Gud, uti jämförelse med ächtenskapet, enfa...

Martin, Anton Antonsson

1700-1829 81 Cbza Fo1.

National Library
of Sweden

Then Trogna Siälens Sörening med **SSA**,

Uti jämförelse

Med
Achtenskapet,

Enfaldigt betrachtad,

Professoren och Probstén,

Hög-Ärverdige och Widtberömde Herren,

Serr MAG. PETRUS TIGERSTEDT,

Med
Engdäda Jungfrun,

Hj. CHRISTINA MARGARETA STROM,

Ingick et lust och kärligt Achta-Sörbund uti Förnämit Solcks
närvaro, i Mora Prästgård S. Bartholomæi Dag Åhr 1738.

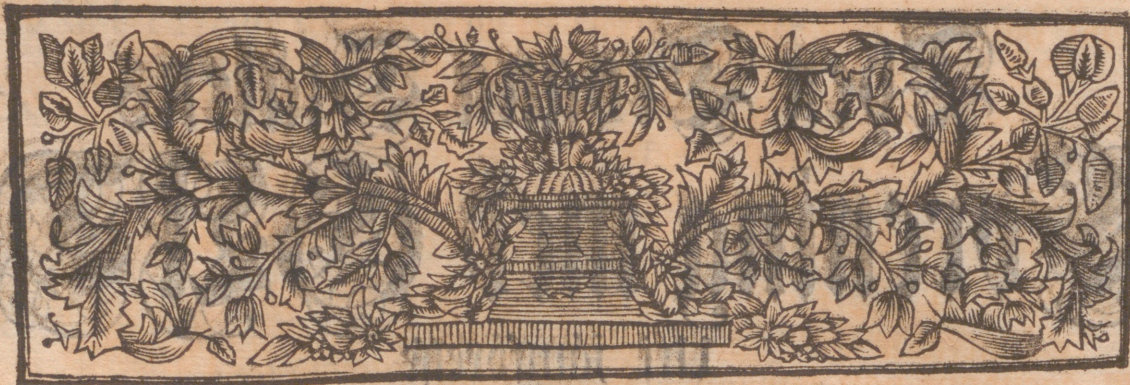
De Förnäma Contrahenternas

Högst-Sörbundne tienare,
ANTON MARTIN,

Antonsson.

STOCKHOLM,

Tryckt hos Peter Jöransson Nyström.

A giftas är en sak, som uti långa tider
Har stådt i trågit bruk; ty det så gångse är,
Ut nåplig Gofen nu til tiugu åhren bidar,
Och Slickan söga nog til semton spara plår,
Förr än the stå tilreds at gifta sig och paras:
Then saken är så klar, at then ej bör förklarås.

Doch weta ganska få, hwad hemlighet här ligger
Inunder Siftermål och jordiskt Achtastånd:
Jag menar thet förbund, som milda Guden bygger
Med trogna Siälen, som står tecknad i hans hand,
Och hårdt i trona sig wid Herraus budord sästar:
Fast swad och satan tått och listigt henne frestar.

När Gud uti sit ord förbundet wil uplåcka,
Som Christus sluter med en from och trogen Siäl,
Wil han, at sinnet wi til Achtaständer sträcka,
Och thet noga se, hur' thet afbildas wål,
Thet Twenne bli et kött, som Skriften märckligt skrifwer, (a)
Ja, then som älskar Gud och Et med honom blifwer. (b)

Han är med Herranom en dyr och helig anda,
En lem utaf hans kropp, utaf hans kött och ben; (c)
Så at, som qwinnan kan om mannen sin trygt sanna:
Tu äst min kära man, jag hustrun tin igen;
Så äswen Christus siels wår Wån och Brudgum läufwa:
Tu äst min kära brud, min fromma och min dufwa. (d)

Then trogna Siälen kan och twärt emot så swara:
Tu äst min Brudgum skön, min kära (e) och min stätt;
Hon med sin Jesu söt är glad i allsköns sabbra,
Och litar på sin wån så dag, som morekan natt;
Ja, ned uti hans sköt hon all sin nöd kan giömma,
Och alt sitt hierte-gwal för honom kärligt tömma.

Uppå

(a) Gen. 2: 24. Matth. 19: 5. Marc. 10: 8. 1. Cor. 6: 16. (b) Joh. 17: 21. 22. 23. (c) Eph. 5: 30.
1. Cor. 6: 15. 17. Eph. 4: 12. 15. 16. 1. Cor. 12: 27. (d) Cant. 4: 8. 9. 12. Cap. 5: 1. 2. (e) Cant. 6: 1. 3.

Uppå hans kärleks-arm i säker ro jag hwilar,
 Och på hans vänstra hand mitt hustru lutar sig,
 Hans högra hand mig währ för Satans morde-pitar, (f)

Hon tårar torckar af, som ymnigt wåta mig,
 Försäkrar mig om hielp i sorg och allan wända,
 Utlofwar, at hans nåd skal ståde med mig stända.

När Bruden blir en Man i Ahtaståndet gifwen,
 Så ärtwar hon hans namn, hans heder och alt godt,
 All ägendom han har, blir henne strax tillskrifwen;
 Så har och Siälen namn, af Christo, Christen fäde,
 I listret niuter hon sin Brudgums stora nåde,
 Och blir i ewighet befriad från all wåde.

Om nu then Ahta-knut emellan Man och Qwinna,
 Som här i werlden knuts, så platt orygglig är,
 At man thes life ey hos barn, och mor kan finna (g)

Som doch then starckaste från födslen wara plär;
 Så har ju Christus sielf then största kärlek wisat,
 Så han ibland oss gif, och mången ängslig lisat?

Han kom af Fadrens stöt i werlden til oss neder,
 Påklädde wår natur, wårt kiött och ringa blod, (h)

Afslade all sin prachte, all Himmelst skat och heder,
 För oss at Prästen dra, ey höll sig sielf för god: (i)

Männ' tro, at starckar band kan menniskior hopbiinna?
 Nej, söka hwart man wil, man skal ey makän finna,
 Hwad för wålgierning ey? hwad dräpelig wålwilja?

At Himlens store GUD, och werldens Slapar' god,
 Then usla menniskian ey welat från sig skilja,
 Som doch har achtat nemt Testmentens adla blod (k)

Ach! ynnest makalös, at han i bittra döden
 Ey wågrat stå oss bi, och frälssa utur nöden. (l)

Gud har utwält en Brud, som synder hos sig hyste,
 Uptog then ur sin blod, och skolte hennes skam;
 Hon, som af laster stygg och idel ondsko lyste,
 Bles twagen hwit och ren, samt klädder som en Dame;
 All prydnad war osparad, som kan en Drottning höfwas, (m)

Hon smyckad bles med alt, som nånsin kostligt prästwas,
 En Man får ey, sin Brud och Waka wotter förachta: (n)

Men bör thes wålsärd jämt bestämja bäst han kan;
 Thet är hans skyldighet med henne umgås sachte,
 At hon med bitter minc ey gripes hänliat an: (o)

Så är wår Brudgums lust, fast annat wi förskylla,
 At allan wår nödtorft med ymnigt wätt upfylla. (p)

Så

(f) Cant. 2: 6. C. 8: 3. (g) Matth. 19: 7. Marc. 10: 7. El. 49: 15. (h) Hebr. 2: 14. (i) El. 6: 3. (k) Hebr. 10: 29. (l) 1. Joh. 3: 16. Gal. 2: 20. (m) Ezech. 16: 6. &c. (n) Mal. 2: 14. 15. (o) Col. 3: 19. (p) Phil. 4: 19.

Så at ett trogit får, som sig til Herden håller, (q) i Christo wärer til, af honom suger saft,
Och, skönt thet ofta nog af barnslig swaghet faller, (r)
Likwål en wises bort: men styrkes af hans kraft;
Guds Son i Siälen bor, med henne sig förenar,
Utgiuter ther sin nåd, och fuchtar sina grenar. (s)

Then Bruden som Guds Son sig nådigt täcks trolofwa, (t)
Skal en i ewighet af honom bli försmådd;
Han tycks i motgångs-tid wäl tungt och snarckand' sofwa;
Men styrker doch sin wån med Himmelst kraft och nåd,
Trots! Satans trug och list, trots! afmundsfulla wärlden
Kan rygga lofwen hans, ell' arga köfsens flården.

Om nu thet Achtenskap, som här i wärlden bygges,
Måst hållas årligit, osmittadt, snygt och rent,
Och Ahta-sången kysk, om Varet wäl skal hyggas, (u)
Och olåt en bli hörd, samt tråtor tidt och sent;
Så bör ju Christi Brud med slit och allan iswer
Se til, at hon är ren, och trogen Jungfru blifwer. (u)

Men hålt! min penna still, påß på at mera skrifwa,
Om en så wichtig sak, som hemlig är och skum;
Thet, som än felas nu, med bön bör uplyst blifwa,
Och trogen önskan här undsä et wärdigt rum:
Låt, Himmel, all tin nåd wärt Adla PAR fringhwärswa;
Låt en olycks storm Thes lefnads-steyp förderfwa!

Låt Thet, o! store GUD, med fruchtan för tig wandra,
I sann förening stå med Tig, som lifwet är. (w)
Låt Satan med alt ondt Thes sällhet en förändra;
Men war Tu, milde Far, med hielpen städse när
At The i tiden här tin budord slitigt höra,
Tills Lambert wil sin Brud til ewigt Bröllopp föra. (x)

Uplåt, o Herre kär, tins huses rika gåfwor,
(Och skänd Them med all frögd och wällust som en ström, (y)
Låt Them med glädie all här niuta tina gåfwor,
Och söst, när lifwet sluts, som är en hastig dröm;
Förena Theras ro med tin, i Fadrens boning, (z)
Ther Gud sin Trogna Brud beredt en dyrbar wåning!

(q) Joh. 10: 27. (r) 1. Joh. 1: 8. (s) Joh. 1: 5. (t) Hof. 2: 19. Jer. 3: 14. (u) Hebr. 1: 4.
(v) 2. Cor. 11: 2. (w) Joh. 14: 6. (x) Apoc. 19: 7. (y) 36: 9. (z) Joh. 14: 2.

